

ERHVERVSJURA

Pas på, der er en hund

Hvis hunden laver ulykker, er det ikke så ligetil at finde ud af, hvem der skal betale regningen.

LARS BO LANGSTED
professor, Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

HUNDEN ER menneskets bedste ven. Det er hundeejere ikke et øjeblik i tvivl om – og det er hundene normalt heller ikke! På trods heraf, eller måske nærmere på grund af den tætte omgang mellem de to arter, opstår der også fra tid til anden gnidninger; sjældent gnidninger direkte mellem hund og ejer, hyppigere mellem hundens ejer og andre mennesker, der ikke helt har forstået, hvor pragtfuld Fido er eller set dybden af Kings sjæl.

Hvor der opstår gnidninger, er der også en naturlig plads for juraen og således også på hundeområdet.

Tag nu f.eks. sagen med Bølle. Bølle var normalt en ligevægtig og sund hund, men en dag, da naboen efter aftale med Bølles ejer luftede Bølle, blev Bølle pludselig voldsomt skræmt af et kanonslag, der blev affyret et par hundrede meter væk. Bølle blev faktisk så bange, at han ville hjem, og det skulle være nu. Som tænkt så gjort. Bølle satte i løb og skænkede det ikke en tanke, at den havde naboen i den anden ende af snoren. Naboen nåede heller ikke at tænke, før han blev trukket omkuld og slæbt efter Bølle. Nu skete der hverken værre eller bedre, end at naboen faldt så uheldigt, at han kom til skade og måtte være indlagt på hospitalet i ni dage. Vi antager, at Bølle nåede hjem i god behold.

KOMMUNEN havde udbetalt dagpenge til naboen, medens han var syg, men da kommunen fattedes penge, henvendte den sig til det forsikringsselskab, hvor Bølle var ansvarsforsikret, og krævede, at forsikringsselskabet skulle refundere kommunen udgifterne til dagpenge til naboen. Kommunen henviste i den forbindelse til hundelovens paragraf 8, hvor det hedder:

»Besidderen af en hund er forpligtet til at erstatte den skade, hunden forvolder. Oplyses det, at den skadelidende har medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller helt bortfalde. Stk. 2. Det påhviler besidderen af en hund at holde den ansvarsforsikret. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1. Undtaget fra forsikringspligten er hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner.«

Forsikringsselskabet afviste imidlertid at betale, idet selskabet henviste til, at naboen havde accepteret risiko-

en for at komme til skade, da han indvilligede i at lufte Bølle. Naboen havde med andre ord, hævdede forsikringsselskabet, »medvirket til skaden.«

For Højesteret uddybede forsikringsselskabet sin nægtelse af at betale med, at der var tale om en »påregnelig reaktion« fra en hund, der pludselig hører en høj lyd, og at man ved at »indlade sig

med hunden« også har accepteret, at hunden kan forvoldte skade. Kommunen gjorde på sin side gældende, at det ikke var spor påregneligt, at der blev affyret et kanonslag i februar, og at man ikke kunne fortolke hundelovens ord om at »medvirke til skaden« som også omfattende accept af risiko.

I sin afgørelse fra forrige måned fandt Højesteret, at

ordene medvirket til skaden godt kan omfatte det, at man accepterer en risiko for, at en hund kan forvoldte skade.

DET ALENE, at man »indlader sig med en hund« er dog ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at man derved har accepteret risikoen for en hvilken som helst skade. I den konkrete sag fandt Højesteret, at hændelsesforløbet gik ud over det, naboen måtte kunne påregne, da han accepterede at lufte Bølle, og derfor skulle forsikringsselskabet betale til kommunen.

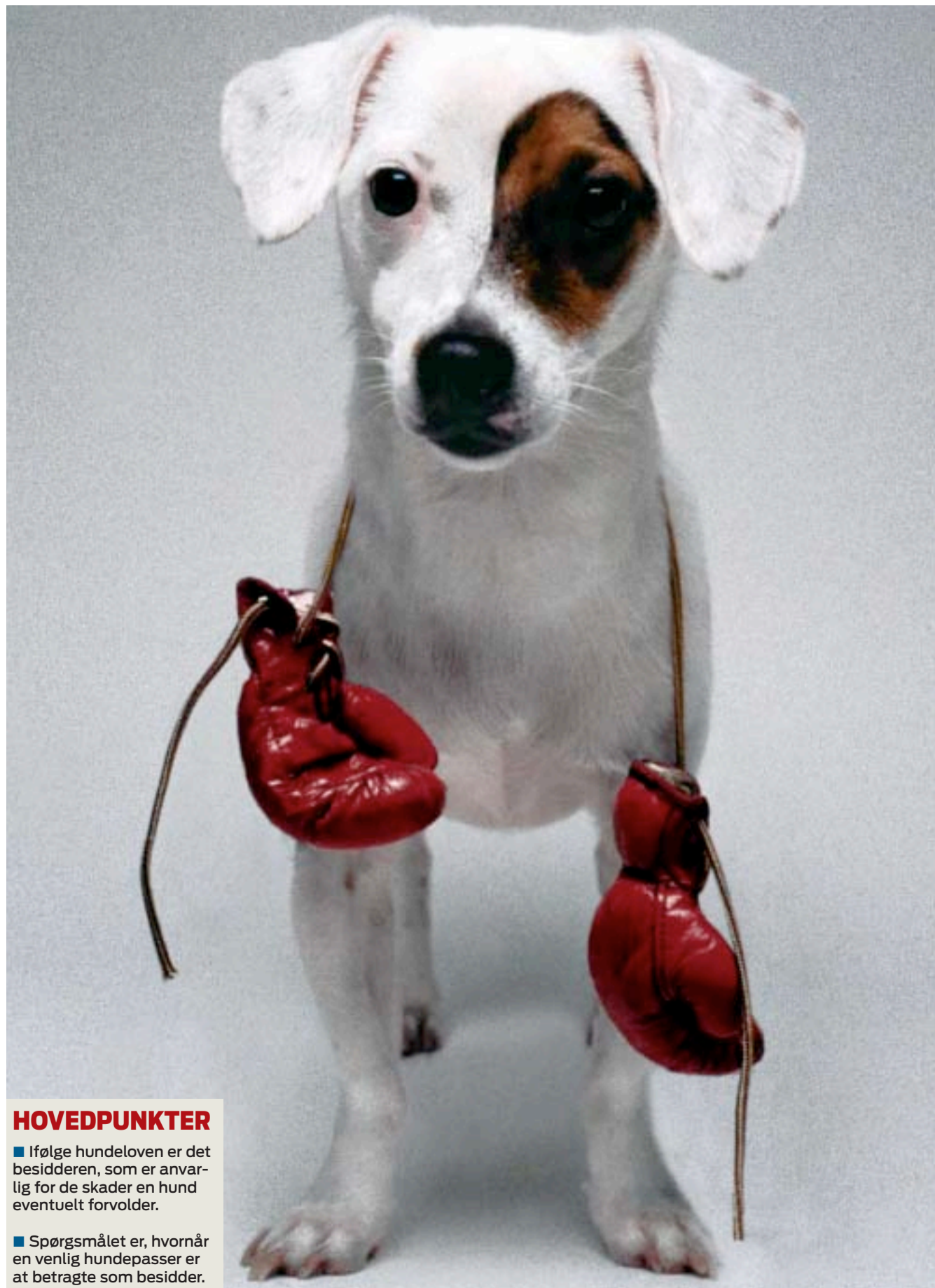
Disse vanskelige vurderinger af samspillet mellem mand og hund er ikke af ny dato. Tilbage i 1939 måtte Vestre Landsret således vurdere, om den skadelidte selv havde medskyld i det splintrede brud på overarmsknoglen, som han havde pådraget sig ved at falde over en 60 cm. høj hund. Man kan naturligvis mene, at det ikke kan være hundens skyld, at nogen er så uforsigtige at falde henover den, men det er ikke afgørende. Hundelovens paragraf 8 (og også tidligere hundelove) fastslår således, at der

er et objektivt ansvar for skader, der forvoldes af en hund. Retten behøver derfor ikke at kunne bebrejde hverken hund eller ejer noget, for at der er et ansvar. I 1939-sagen var den skadelidte i rask gang gået fra en dør og ned af to trappetrin ud på gaden, hvor hunden i samme øjeblik kom forbi. Underretten havde meget pædagogisk beskrevet, hvorfor der var noget at bebrejde den skadelidte selv: »Da nu den, som fra et Hus begiver sig ud paa Fortovet af en offentlig Gade, maa være forberedt paa at møde Færdsel af forskellig Art, ogsaa af Hunde, findes det at henhøre under almindelig Agtpaaagivenhed ikke at begive sig ud paa anden Maade, heller ikke i større Fart, end at der er fornøden Tid til at tage tilstrækkeligt Hensyn til saadan eventuel Færdsel, og dette kan Sagsøgeren ikke anses at have gjort, idet der i saa Fald maatte have været tilstrækkelig Tid for ham til at standse paa Trappestenen, indtil Hunden var naaet forbi.«

UNDERRETTEn ville således i det hele frifinde hundeejeren. Landsretten fandt imidlertid, at erstatningen burde deles. Hunden havde jo forårsaget skaden, men på den anden side havde skadelidte også selv skyld i skaden.

Den opmærksomme læser vil have set, at hundelovens paragraf 8 ikke nævner, at *ejeren* er ansvarlig for den skade som hunden forvolder – men *besidderen*. Nu er det normalt ejeren, der også er besidder, men sådan behøver det ikke at være. Østre Landsret havde således for et par år siden lejlighed til at vurdere en sag, hvor der havde været masseagsmåls mellem Molly, Bernhardt, Tjek og Tulle. En mor havde selv hundene Tjek og Tulle og havde indvilget i at passe sin datters hunde Molly og Bernhardt. Da hundeslagsmålet pludselig gik i gang, forsøgte moren at redde sin hund Tulle fra Molly, der angreb den med et »vildt udtryk i øjnene.« Under redningsforsøget hoppede Molly op og bed sig fast i morens hånd. Molly blev senere aflivet og moren forlangte erstatning fra Mollys forsikringsselskab.

MAN KAN naturligvis altid overveje, om der er tale om »medvirken til skaden,« når man selv blander sig i et hundeslagsmål, men landsretten fandt, at da det havde været aftalt, at moren skulle passe datterens hunde i »længere tidsrum,« og da hundene på tidspunktet for slagsmålet havde været hos moren i 17-18 timer, så var moren blevet besidder i hundelovens forstand og var derfor afskåret fra at få erstatning hos forsikringsselskabet. Retten havde derfor slet ikke anledning til at vurdere, om der forelå medvirken til skaden fra morens side. ■

HOVEDPUNKTER

■ Ifølge hundeloven er det besidderen, som er ansvarlig for de skader en hund eventuelt forvolder.

■ Spørgsmålet er, hvornår en venlig hundepasser er at betragte som besidder.